

ПРИКАЗКАТА НА СТРАННИКА

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Било зимно време. Един човек вървял през гората и се заблудил. Стъмнило се, вдигнала се снежна виелица, нищо не се виждало.

Пътникът бродил дълго из гората. Най-сетне стигнал до някаква къща. Какво щастие!

Почукал той на вратата и се помолил да му позволят да пренощува.

— Заповядай — отговорил стопанинът, — но при едно условие: през цялата нощ ще ни разказваш приказки.

Странникът веднага се съгласил. Къде ще се дене в такава тъмна нощ, в такава виелица?

Като се постопил малко, той почувствувал, че го оборва сън. Но стопаните насядали наоколо и зачакали приказки.

— Добре — казал пътникът. — Само че преди да започна да разказвам, нека се разберем: никой не бива да ме пита за нищо. Прекъсне ли ме някой, преставам да разказвам и лягам да спя.

Всички приели това условие и пътникът започнал:

— Веднъж вървах през гората. Из една голяма гора. Вървя и не забелязвам нищо наоколо си. Изведнъж долетя врана. Една черна врана... Да... — пътникът сладко се прозял. — Гледам черна врана. Лети, лети... А аз гледам, гледам... Враната лети ту нагоре, ту надолу... А аз гледам, гледам... Лети тази черна врана. Лети, лети, ту нагоре, ту надолу... Една голяма черна врана...

— Е, а по-нататък нищо друго ли няма да има? — не се стърпяла стопанката.

Пътникът само това и чакал:

— Щом ме прекъснахте, няма да разказвам вече! — извикал той.

Легнал си тозчас в топлата постеля и спал непробудно чак до сутринта.

С това слагаме и край на нашите приказки!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.